

**Patru propuneri
pentru anul 2018**

Bucurie nemărginită

O tânără care era foarte bolnavă mi-a spus anul trecut: „Iubesc viața.” Am rămas profund mișcat de bucuria interioară care o anima, în ciuda limitărilor puternice impuse de boala ei. Am fost impresionat nu doar de cuvintele ei, ci și de expresia frumoasă de pe chipul ei.

Și ce am putea spune despre bucuria copiilor? Recent am văzut în Africa niște copii a căror prezență, chiar și în taberele de refugiați, unde se concentrează atât de multe povești tragice, făcea ca viața să înflorească în continuare. Energia lor transformă o mulțime de vieți distruse într-o grădină plină de promisiuni. Dacă ar ști ei cât de mult ne-au ajutat să rămânem plini de speranță! Bucuria lor de a fi în viață este o rază de lumină.

Ne-am dori să fim inspirați de astfel de exemple pentru că, pe tot parcursul anului 2018, ne vom concentra asupra unei reflecții despre **bucurie**, una dintre cele trei realități – alături de simplitate și milă – pe care Fratele Roger le-a așezat în centrul vieții comunității noastre din Taizé.



Împreună cu unul dintre frații mei am mers în Juba și Rumbek, în SUDANUL DE SUD, iar apoi în Khartoum, capitala SUDANULUI, ca să înțelegem mai bine situația acestor două țări și să ne rugăm alături de localnici, care sunt dintre cei mai chinuți oameni din zilele noastre.

Am vizitat diferite biserici și le-am văzut munca de cateheză, de solidaritate, de grijă față de cei bolnavi și excluși. Am fost primiți într-o tabără pentru deportați, unde se aflau mulți copii pierduți de părinții lor în timpul unor evenimente tragice.

Am fost mai ales impresionat de femei. Mamele, deseori foarte tinere, poartă o mare parte a suferințelor provocate de violență. Multe au fost nevoite să-și părăsească locuințele în grabă. Și totuși ele au rămas în serviciul vieții. Curajul și speranța lor sunt excepționale.

Acea vizită ne-a apropiat și mai mult de tinerii refugiați din Sudan pe care îi primim deja de doi ani la Taizé

Înainte de aceasta, împreună cu alți doi frați am fost în EGIPT pentru o întâlnire de cinci zile a tinerilor în Comunitatea Anafora, fondată în 1999 de un episcop ortodox copt. Ne-am petrecut timpul rugându-ne, cunoscându-ne unii pe alții și descoperind lungă și bogată tradiție a Bisericii egiptene. O sută de tineri au venit din Europa, America de Nord, Etiopia, Liban, Algeria și Iraq. Ei au fost primiți de o sută de tineri copti din Cairo, Alexandria și Egiptul Superior.

Atenția ne-a fost atrasă în particular de moștenirea martirilor Bisericii copte, precum și de rădăcinile sale monastice, care sunt o chemare constantă către simplitatea vieții. Frații mei și cu mine am fost primiți călduros de Papa Teodor al II-lea al Alexandriei, capul Bisericii ortodoxe copte.



La întoarcerea din Africa ne-am spus că oamenii acordă atât de puțină atenție vocii acelor care trec prin încercări atât de tragice – fie că ei sunt departe de noi, sau aproape. E ca și cum strigătul lor de pierdere în vid. Nu e suficient să îl auzim la știri. Cum îi putem răspunde prin felul nostru de a fi?

Următoarele propuneri, pentru anul 2018, sunt inspirate de această întrebare.

f. Alois

Să căutam adânc în fântâna bucuriei

Așa zice Domnul: „Cu iubire veșnică te-am iubit și de aceea Mi-am întins spre tine bunăvoința.” (Ieremia 31:3)

Domnul Dumnezeuul tău este în mijlocul tău ca un izbăvitor puternic. El se va bucura foarte de tine și în dragostea Lui va tresălta și va cânta de bucurie pentru tine. (Sofonie 3:17)

Bucurați-vă pururea întru Domnul. Și iarăși zic: Bucurați-vă. (Filipeni 4:4)

Cum se face că, în fiecare duminică seara, biserica de la Taizé, luminată de micile lumânări pe care toți le țin în mână, capătă un aer festiv? Este pentru că Învierea lui Hristos este ca o lumină aflată în inima credinței creștine. Este o sursă misterioasă de bucurie, pe care mintea noastră nu va fi niciodată capabilă să o înțeleagă pe deplin. Bând din această fântână, putem „purta bucuria în noi pentru că știm că, în final, Învierea va avea ultimul cuvânt.” (Olivier Clement, teolog ortodox)

O bucurie care nu este un sentiment îngâmfat, nici o bucurie individuală care ne-ar îndepărta de ceilalți, ci siguranța serenă că viața are înțeles.

Bucuria Evangheliei vine de la încrederea că suntem iubiți de Dumnezeu. Departe de a fi o stare de exaltare care ne face să fugim de provocările vieții, ea ne face mai sensibili față de cei care suferă.

- Să ne găsim întâi bucuria în faptul că sigur Îi aparținem lui Dumnezeu. O rugăciune lăsată de un mărturisitor al lui Hristos din secolul al XV-lea ne poate ajuta: „Domnul meu și Dumnezeul meu, îndepărtează de la mine tot ceea ce mă îndepărtează de Tine; Domnul meu și Dumnezeul meu, dăruiește-mi tot ceea ce mă aduce mai aproape de Tine; Domnul meu și Dumnezeul meu, scoate din sufletul meu iubirea de mine însumi și dă-mi harul să mă bucur numai de Tine”. (Sfântul Nicolae din Flue)
- Bucuria noastră este hrănită atunci când ne rugăm împreună în cântec. „Cântați-I lui Hristos până când sunteți bucuroși și senini”, spunea Fratele Roger. Cântând împreună cu alții ne creează atât o legătură cu Dumnezeu, cât și o comuniune cu cei cu care ne-am adunat. Frumusețea spațiului de rugăciune, a liturghiei și a cântecelor este un semn al Învierii. Rugăciunea împreună poate trezi în noi ceea ce creștinii din est numesc „bucuria Raiului pe pământ”.
- Putem, de asemenea, descoperi reflecții ale iubirii lui Dumnezeu în bucuriile omenești trezite în noi de poezie, muzică, bogății artistice, frumusețea creației lui Dumnezeu, profunzimea iubirii, a prieteniei...

Să auzim strigătul celor mai vulnerabili

Doamne, auzi rugăciunea mea, și strigarea mea la Tine să ajungă! Să nu întorci fața Ta de la mine, în orice zi mă necăjesc. (Psalmul 101: 1-2)

Iisus S-a bucurat în Duhul Sfânt și a zis: „Te slăvesc pe Tine, Părinte, Doamne al cerului și al pământului, că ai ascuns acestea de cei înțelepți și de cei pricepuți și le-ai descoperit pruncilor. Așa, Părinte, căci așa a fost înaintea Ta, bunăvoința Ta.” (Luca 10:21)

Primirea de oaspeți să n-o uitați căci prin aceasta unii, fără ca să știe, au primit în gazdă, îngeri. Aduceți-vă aminte de cei închiși, ca și cum ați fi închiși cu ei; aduceți-vă aminte de cei ce îndură rele, întrucât și voi sunteți în trup. (Evrei 13:2-3)

De ce sunt atât de mulți oameni care trec prin atât de multe încercări – excludere, violență, foamete, boală, dezastre naturale – și totuși vocea lor e atât de greu de auzit?

Ei au nevoie de ajutor – cu adăpost, mâncare, educație, locuri de muncă și îngrijiri medicale – dar ce e la fel de important pentru ei e prietenia. Să acceptți ajutorul poate fi umilitor. O relație de prietenie atinge inimile, atât a celor care sunt în nevoi, cât și a celor care arată solidaritate.

Să auzi strigătul celor care au fost răniți, să te uiți în ochii lor, să-i asculți sau să-i atingi pe cei care suferă, pe un bătrân, pe cineva care este bolnav, un deținut, o persoană fără adăpost, un migrant... Această întâlnire personală ne permite să descoperim demnitatea celuilalt și ne ajută să primim ceva de la ei, pentru că și cei mai nevoiași au ceva de oferit.

Oare nu aduc cei mai vulnerabili oameni o contribuție de neînlocuit la construirea unei societăți mai fraterne? Ei ne arată propriile noastre vulnerabilități și astfel ne ajută să devenim mai umani.

- Nu ar trebui să uităm că, devenind om, Iisus Hristos S-a unit cu fiecare ființă umană. El este prezent în fiecare persoană, mai ales în cei mai urgisiți (vezi Matei 25:40). Când ne aplecăm către cei răniți de viață, ne apropiem de Hristos, sărac printre săraci; ei ne aduc mai aproape de El. „Nu vă temeți să împărtășiți încercările prin care trec alții, nu vă fie teamă de suferință, pentru că deseori în adâncul prăpastiei ne este dată perfecțiunea bucuriei în comuniune cu Iisus Hristos.” (Regula de la Taizé.)
- Prin legături personale suntem îndrumați să găsim moduri de a-i ajuta pe cei năpăstuiți, fără să așteptăm ceva în schimb, dar totuși atenți să primim orice vor ei să ne împărtășească. Astfel ne lăsăm inimile să se deschidă și să se lărgească.
- Pământul nostru este, de asemenea, vulnerabil. Este rănit din ce în ce mai adânc de folosirea nechibzuită a resurselor sale. Trebuie să auzim strigătul planetei. Trebuie să avem grijă de ea. Ar trebui să căutăm, schimbându-ne modul de viață, să ne împotrivim distrugerii sale constante.

Să împărtășim încercările și bucuriile

Bucurați-vă cu cei ce se bucură; plângeți cu cei ce plâng. (Romani 12:15)

Fericiți cei ce plâng, că aceia se vor mângâia. (Matei 5:4)

Nu fiți triști, căci bucuria Domnului va fi puterea voastră. (Neemia 8:10)

După Învierea Sa, Hristos încă purta urmele cuielor crucificării Sale (vezi Ioan 20:24-29). Învierea cuprinde în ea suferința Crucii. Pentru noi, cei care Îl urmăm, bucuriile și încercările pot coexista; ele se combină și devin compasiune.

Bucuria interioară nu ne slăbește solidaritatea cu ceilalți, ci o hrănește. Ea chiar ne îndeamnă să trecem de granițe și să fim alături de cei care trec prin greutăți. Ne menține vie în noi perseverența de a rămâne credincioși în angajamentul vieții noastre.

În cercurile privilegiate, unde oamenii sunt îndestulați, educați și îngrijiți, bucuria uneori lipsește, ca și cum unele persoane ar fi epuizate și descurajate de banalitatea vieții lor.

Uneori, paradoxal, întâlnirea cu o persoană nevoiașă transmite bucuria, poate doar o scânteie de fericire, dar totuși o bucurie autentică.

- Avem permanent nevoia să reaprindem dorința de bucurie, care este adânc înrădăcinată în noi. Oamenii sunt făcuți pentru bucurie, nu pentru amărăciune. Iar bucuria nu trebuie ținută pentru sine, ci împărtășită, emanată în exterior. După ce primește mesajul îngerului, Fecioara Maria pleacă să o viziteze pe verișoara ei, Elisabeta, și să cânte cu ea (Luca 1:39-56).
- Asemeni lui Iisus, care a plâns la moartea prietenului Său, Lazăr (Ioan 11:35), să îndrăznim să plângem în fața suferinței omenești. Putem să-i purtăm în suflet pe cei care sunt în suferință. Punându-i în mâinile lui Dumnezeu, nu îi lăsăm pradă fatalității unei sorți oarbe și crude, ci îi încredințăm compasiunii lui Dumnezeu, care iubește toate ființele omenești.
- Rămânând alături de cei care suferă și plângând alături de ei ne poate da curajul, cu o atitudine sănătoasă de revoltă, să denunțăm nedreptatea, să respingem tot ceea ce ne amenință și ne distruge viața, sau să încercăm să transformăm un impas.

Printre creștini, să ne bucurăm de darurile celorlalți

Făcându-ne cunoscută taina voii Sale, după buna Lui socotință, astfel cum hotărâse în Sine mai înainte, spre iconomia plinirii vremilor, ca toate să fie iarăși unite în Hristos, cele din ceruri și cele de pe pământ - toate întru El. (Efeseni 1:9-10).

Iată acum ce este bun și ce este frumos, decât numai a locui frații și surorile împreună! (Psalmul 132:1)

Dumnezeu L-a trimis pe Iisus în lume ca să adune la un loc întreg universul, toate creațiile, să se recapituleze toate lucrurile în El. Dumnezeu L-a trimis în lume ca să aducă întreaga omenire împreună într-o singură familie: bărbați și femei, copii și bătrâni din toate mediile, limbile și culturile, chiar și națiuni adverse.

Mulți oameni își doresc unirea creștinilor ca ei să nu mai umbrească, prin divizarea lor, mesajul de prietenie universală adus de Hristos. Oare n-ar putea unitatea noastră ca frați și surori să fie un fel de semn, o anticipare, a unității și păcii dintre oameni.

- Ca și creștini ai diferitelor biserici, ar trebui să avem îndrăzneala să ne întoarcem împreună către Hristos și, fără a aștepta ca teologiile noastre să fie în deplină concordanță, să ne „adunăm toți sub același acoperiș”. Să ascultăm chemarea unui călugăr ortodox copt care scria: „Adevărata esență a credinței creștine este Hristos, care nu poate fi scris în nicio formulă. Așadar este necesar să ne începem dialogul prin a-L primi pe Hristos, care este unul. Trebuie să începem prin a trăi împreună esența unei singure credințe, fără să așteptăm să ajungem la un acord asupra expresiei conținutului ei. Esența credinței, care este Însuși Hristos, este bazată pe dragoste, pe dăruirea de sine.” (Părintele Matta el-Maskine, 1919-2006).
- Ca să intrăm imediat în acest proces putem începe prin a-l mulțumi lui Dumnezeu pentru darurile celorlalți. În timpul vizitei sale în Lund (Suedia) cu ocazia aniversării a 500 de ani de existență a Bisericii Reformate, Papa Francis s-a rugat, „Duhule Sfânt, ajută-ne să recunoaștem cu bucurie darurile care au fost date Bisericii prin Reformă.” Inspirați de acest exemplu, să fim atenți ca să recunoaștem în ceilalți valorile pe care Dumnezeu le-a așezat în ei și pe care noi s-ar putea să nu le avem. Am putea încerca să primim diferențele față de ei ca pe o îmbogățire a noastră, chiar dacă acest fapt include și aspectele care inițial ne-au separat? Putem noi găsi prospețimea bucuriei în darurile celorlalți?

Taizé 2018

În fiecare săptămână pe tot parcursul anului

De la o duminică la următoarea, întâlniri internaționale ale tinerilor au loc pentru a merge la izvoarele credinței, pentru a căuta noi moduri de a auzi strigătul celor mai vulnerabili membri ai societăților noastre și de a le răspunde prin viața noastră, pentru a căuta moduri de a împărațăși mai bine încercările și bucuriile celor de lângă noi și de departe.

Weekend-ul prieteniei între tinerii creștini și musulmani (iulie)

De joi, 5 iulie, până duminică, 8 iulie vor fi câteva zile de prietenie între tinerii ambelor religii ca să discute despre relația cu Dumnezeu, despre felul în care ne rugăm, și ca să găsească acele cuvinte care exprimă aspectele care ne unesc și cele care ne diferențiază.

Săptămâna de reflecție pentru cei de 18-35 de ani (august)

De duminică 19 august până duminică 26 august : Să ne rugăm împreună. Discuții despre Biblie. Grupuri de reflecție în jurul primei propuneri pentru 2018: „Căutați adânc în fântâna bucuriei”. Ateliere și mese rotunde cu lideri din Europa și de pretutindeni. Concerte și momente de celebrare.

Liov, Ucraina (aprilie-mai)

Pentru prima dată, o întâlnire între tineri va fi organizată de Taizé în Ucraina. Ea va avea loc de vineri, 27 aprilie, până marți, 1 mai, în Liiov, iar la această întâlnire pot participa și tineri din alte țări.

Kemerovo, Rusia (mai)

Din 14 până în 19 mai, fratele Alois împreună cu câțiva frați și tineri vor merge la Moscova, iar apoi vor participa, alături de locuitorii din Kemerovo, Siberia, la sărbătoarea Înălțării Domnului.

Hong Kong (august)

A șaptea întâlnire a tinerilor din Asia va avea loc de miercuri, 8 august, până duminică, 12 august, în Hong Kong. Această etapă a pelerinajului încrederii pe pământ va aduce împreună tineri din întreaga Asie, precum și de pe alte continente. Ei vor fi primiți de diferite biserici din oraș.

Graz, Austria (octombrie)

De joi, 25 octombrie, până duminică, 28 octombrie, va avea loc o întâlnire regională în Austria, la Graz, la care vor participa tineri din mai multe țări ale Europei Centrale.

Madrid, Spania (decembrie-ianuarie)

A 41-a Întâlnire europeană a tinerilor va avea loc din 28 decembrie 2018 până în 1 ianuarie 2019 în Madrid, Spania.

Detalii despre diferitele întâlniri: